

ת"פ 15550/06/12 - מדינת ישראל נגד מ ק

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 15550-06-12 מדינת ישראל נ' ק(אסיר)
בפני כב' השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ ק (אסיר)

הנאשמים

הכרעת דין

האישומים

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 5 אישומים בעבירות אלימות שונות כלפי בת זוגו ובתם הקטינה (כבת 3.5 שנים בעת האירועים).

בסך הכל מחזיק כתב האישום שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן הזוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); שתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק; שתי עבירות של תקיפת בן זוג, לפי סעיף 382 (ב) לחוק; תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק.

על-פי עובדות האישום הראשון - ביום 2.6.11, בשעה 16:30 או בסמוך לכך, בחדר השינה בבית מגורי הזוג, בעת שהמתלוננת שוחחה בטלפון, התגלע ויכוח בין בני הזוג על רקע בקשתה מהנאשם להנמיך את עוצמת המוסיקה ששמע מהמחשב. הנאשם סירב לבקשת המתלוננת והיא שאלה האם הוא רוצה שהיא תוציא את שקע החשמל בעצמה. בתגובה איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "אם תוציאי את השקע מהחשמל תהיה מלחמה". המתלוננת הוציאה את השקע מחיבורו לחשמל. בתגובה לכך, קם הנאשם מכיסאו אל המתלוננת, והכה בפניה בחוזקה, במכת אגרוף. כתוצאה מכך, נהדפה המתלוננת לקיר ונחבטה בראשה, נפלה ארצה ומכשיר הטלפון נשמט מידה. הנאשם גרם למתלוננת חבלה של ממש, בהותרת סימן אדום על לחיה.

על-פי עובדות האישום השני - עוד באותו היום, 2.6.11, בשעה 12:00 או בסמוך לכך, שבה המתלוננת מהבנק. בפתח

הכניסה לבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע כלכלי. בהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלוננת, דחף אותה מחוץ לבית תוך שהוא צועק לעברה "לכי להזדיין", ונעל את הבית. כשחזרה המתלוננת אל ביתם, לא הצליחה לפתוח את דלת הבית. אז צעק הנאשם מבעד לדלת: "לכי להזדיין את צריכה מישהו", והמתלוננת פנתה לשכנתה שחלפה במקום, על מנת שזו תעזור לה להיכנס אל הבית.

על-פי עובדות האישום השלישי - כחודשיים וחצי עובד למועד האישום הראשון, בבית מגורי הזוג, התגלע ויכוח בין בני הזוג, במסגרתו ביקשה המתלוננת מהנאשם סיוע בעבודות הבית ואמרה כי תנתק את ממיר הטלוויזיה. בתגובה איים עליה הנאשם באומרו: "אם תנתקי את הממיר אז אני אראה מה יקרה". בהמשך לכך, ירק בפניה של המתלוננת, והחל לגדפה באומרו: "זונה בת זונה שרמוטה". הנאשם אחז את מפתחות הרכב, וניסה לצאת מהבית ולמנוע מהמתלוננת להגיע למקום עבודתה. המתלוננת עמדה בפתח הכניסה, וניסתה למנוע מהנאשם לצאת מהבית. אז אחז הנאשם בגרונה ודחפה אל הקיר. בעוד המתלוננת מנסה להשתחרר מאחיזתו ולתפוס את המפתח, הצליח הנאשם להזיז את המתלוננת ולצאת מהבית.

על-פי עובדות האישום הרביעי - בתאריך 11.2.11, בבית מגורי הזוג, בעת שהקטינה השליכה לעבר הנאשם פלסטיק, על מנת לרכוש את תשומת לבו, סטר הנאשם לקטינה בחוזקה על פניה.

על-פי עובדות האישום החמישי - בתאריך 8.3.08, בבית מגורי הזוג בבת ים, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת. בהמשך לכך, פנה הנאשם למתלוננת והכה אותה בפניה, אחז בצווארה והטיחה על הארץ. כתוצאה כך נגרמה למתלוננת חבלה של ממש, שהתבטאה בשטפי דם בשורש כף היד, והיא נזקקה לחבישה וטיפול רפואי בבית חולים וולפסון.

הנאשם כפר בעובדות.

יש לשים לב לכך שהאירועים נשוא אישומים 1 ו-2 אירעו בתאריך זהה, כשהשני קדם לראשון.

כמו כן, יש לציין כי הנאשם והמתלוננת הם עולים מארצות חבר העמים ושפת אמם היא רוסית. יחד עם זאת, היות ששניהם דוברים גם עברית, התנהל המשפט בעברית, למעט אחת העדויות שתורגמה, כפי שיפורט בהמשך.

ראיות התביעה -

מטעם התביעה העידו המתלוננת ואמה, וכן חוקרי המשטרה.

עדות המתלוננת:

המתלוננת העידה כי היתה נשואה לנאשם במשך 5 שנים, אך כיום בני הזוג גרושים. המתלוננת בעיסוקה משרתת במשטרת ישראל.

בענין האירוע מיום 2.6.11, בסמוך לשעה 12.00 (האישום השני), העידה כך:

"זה בעצם האירוע הראשון שבו אני העזתי להגיש תלונה במשטרה. היו מספר אירועי אלימות שקדמו לאירוע הזה. ביום זה בבוקר הודעתי לבעלי שברצוני לפתוח חשבון בנק להתחיל בהליך גירושין, אמרתי לו שאני הולכת לבנק. בפתח היציאה דחף אותי שאצא יותר מהר, קילל אותי, אמר לי "לכי תזדייני". שחזרתי מהבנק לא הצלחתי להכנס כי הדלת היתה נועלה מבפנים, שמעתי שהוא צועק לי "תזדייני, את צריכה מישהו אחר". כדי להכנס לבית נעזרתי בשכנה שפגשתי אותה בלובי. היא עלתה יחד איתי צלצלה בדירה, הוא לא ראה אותי בדלת כי ירדתי, היתי אחריה, הוא פתח את הדלת ואני נכנסתי הביתה יחד עם השכנה ביחד. לבד לא נתן לי להכנס (עמ' 19).

ובענין האירוע מאותו היום בשעה 16.30 (האישום הראשון):

...אחר הצהריים אותו יום כשהתארגנתי לצאת למשמרת, דיברתי עם אמא שלי בטלפון, הוא ישב מול המחשב שיחק ושמע מוזיקה בקול רם. ביקשתי שינמיך את המוזיקה, אמרתי לו שאני אנתק את השקע מהחשמל, אמר לי אם תנתקי את השקע מהחשמל, תהיה מלחמה. אני העזתי לנתק את השקע תוך שאני מדברת בטלפון הוא קם מהכיסא, והעיף לי אגרוף לפנים. מדגימה בעזרת קצה של האגרוף. מצביעה על הלחי הימנית. היד שלו מאוד מאוד גדולה, אז אני נפלתי על הריצפה, הטלפון נפל על הריצפה, קיבלתי סחרחורת תוך כדי שנפלתי וקיבלתי מכה מהקיר. הוא העיף אותי ממש על הקיר. נפלתי וקיבלתי מכה, שמעתי רק שהוא ברח מהבית... אני מהפחד נעלתי את עצמי בתוך הדירה, אמא שלי בטלפון שמעה את כל שהתרחש, ביקשתי ממנה להגיע דחוף מבת ים, לקחה מונית ספיישל ובאה והזמנו משטרה (עמ' 19)... היה לי שבוע ימים סימן גדול כחול בלחי ונאלצתי, זה לא עבר במשך שבוע. אני כשוטרת שעובדת עם אזרחים הייתי צריכה לטפל בזה. להסתיר את זה, כי זה בושה" (ע' 20, ש' 1-2)... לפני שיצאתי מהבית הוא דחף אותי וגם קילל, אמר לי "לכי תזדייני" ודחף אותי מהדירה. שחזרתי הוא קילל אותי ולא הכניס אותי.

לענין אירוע שקדם כחודשיים וחצי לאירוע אישומים 1 ו-2 (האישום השלישי):

"כמה שזכור לי זה היה יום שישי, הייתי אמורה לצאת למשמרת לילה, לפני זה ביקשתי ממנו לעזור לי בבית, שטפתי את הבית, כל הזמן הסתכל בטלוויזיה, ביקשתי שיעזור לי, אני אכבה את הטלוויזיה. ביקשתי לכבות את הטלוויזיה, אמר לי אם תכבי את הטלוויזיה, את תראי מה יהיה. אני כיביתי את הטלוויזיה, אז הוא ירק עלי בפנים, תפס את המפתחות של הרכב, כרגיל כמו שהוא תמיד עושה, תפס אותי עם היד שלי בגרון (מדגימה בידיים על הגרון) התחלתי להחנק, הוא הצמיד אותי לקיר, כשניסיתי לחסום את היציאה כי אני גרה בלוד והעבודה בת"א והאיסוף לא הזמנתי, כי התכוונתי לבוא בעצמי לעבודה. אז הוא ידע שזה עצם האופציה שלי להגיע לעבודה, תפס את המפתחות של הרכב, ניסיתי לתפוס ממנו את המפתחות הוא תפס אותי בגרון, נחנקתי, הוא זרק אותי הצידה וברח. אותו יום התקשרתי למפקד שלי והודעתי לו שהוא הרים עלי יד ושאני לא אוכל להגיע למשמרת" (ע' 20, 20-11).

לענין האירוע מיום 11.2.11 (האישום הרביעי) העידה:

"זה אירוע שאני זוכרת הכי טוב, ביום 11.2.11, יום הולדת שלי. באותה תקופה גם אמא של בעלי היתה אצלנו בבית, היא היתה מתארכת אצלנו. גם כן לפני יציאה שלי למשמרת לילה, תליתי וילונות בבית, ובעלי ישב מול הטלוויזיה כדי למשוך תשומת לב שלו זרקה עליו פלסטיקים לבנים קטנים של הוילון, רצתה לשחק איתו, רצתה שישים אליה לב, ואז הוא נתן לה סטירה לפנים שעד היום אני זוכרת את זה, היא נכנסה להיסטריה, כל החלק הזה של פנים (מדגימה על חצי הפנים) היו אדומים, כתוצאה מאירוע זה ועוד המשיכו האירועים של אלימות כלפי שהיא היתה נוכחת בהם בחלק מהם. הילדה עבר צנתור, היא היתה מאבדת הכרה באמצע היום, היתה יכולה לשחק ולשחק, בבית זה קרה וגם בבית של הסבתא זה קרה בנוכחות של בעלי, שהלב שלה היה מפסיק לפעום, לכן הילדה נאלצה לעבור צנתור בגיל 3. לא מצאו שום הפרעה בצנתור פיזיולוגית, כמו שאז בזמנו הסביר לנו הפרופסור שזה נגרם ממתח והאלימות שהילדה לוקחת את המתח שקיים בינינו כל הפחד והחרדה. אז בזמנו הרופא אמר שהסיבה לכל ההפרעות האלה הוא אמר, שאנו צריכים לחפש בעצמנו ההורים. עצם העובדה שאחרי שהגשתי את התלונה ובעצם מיום 2.1.11 אנו לא בקשר והילדה לא בקשר עם בעלי בכלל, מאותו יום, אז עובדה שהילדה היום מתפתחת כרגיל ולא מקבלת את ההתקפים ולא מאבדת את ההכרה. עדיין מפחדת מאוד ממש" (ע'21-20, ש'6-24).

לענין אירוע מיום 8.3.08 (האישום החמישי) העידה כך:

"זה היה ביום האשה בינלאומי, בבת ים הילדה היתה בת 3 חודשים בערך, אנחנו התווכחנו איתו על נושא של ההורים שלו. אז אני זוכרת שהוא העיף לי אגרוף, בשיטה הרגילה שלו, הצמיד לי את היד לצוואר (מדגימה תנועת חניקה) והצמיד אותי לקיר. אז בזמנו זוכרת שאני הרגשתי שאני מאבדת הכרה, ניסיתי להתנגד, הוא עיקם לי את הידיים. אני זוכרת את האירוע טוב מאוד למרות שלא תיארתי אותו בפרוטרוט בעדות ואסביר גם למה. אז בזמנו, אחרי האירוע שהיה בשנת 2008 ניסיתי עדיין לשמור על התא המשפחתי, עד 2011 המשכתי לשמור על התא המשפחתי, כמו שעובר, כאישה מוכה עם תסמונת אישה מוכה, ניסיתי לשכוח מהכל כדי להמשיך לחיות. באותו שלב שהגשתי תלונות והייתי צריכה להעיד ואני גם שוטר, הייתי בלחץ, חסרת אונים, לא היו לי כל הפרטים של האירוע הזה. אני זוכרת שבאירוע הזה בנוסף למה שתיארתי עכשיו, תפס אותי והכניס אותי בכוח לאמבטיה, שגם לתוך התנועה שהוא פשוט זרק אותי לאמבטיה (מדגימה עם הידיים) קיבלתי מכה בראש, פתח את המים הקרים ופשוט החל לשפוך עלי על הפנים, מחזיק אותי בגרון (מדגימה עם הידיים) ושופך עלי מים. אני זוכרת שכשאני הצלחתי איך שהוא להתעורר בעלי לא היה בבית, הוא ברח מהבית, אני ראיתי שהצלחתי לקום מהאמבטיה ולצאת לכיוון הדלת יציאה, ראיתי את השכנים שעמדו בפתח הבית, התינוקת היתה על הידיים שלהם, היו שוטרים בדירה. בעצם השכנים כנראה הזמינו משטרה. כל זה קרה ב8.3.08. באותו שלב לא הגשתי תלונה למרות שאחרי כמה חודשים אני זוכרת גם שהמשטרה התקשרו ושאלו אם אני רוצה להגיש תלונה ואמרתי שלא. אחרי שהמשטרה עזבה את המקום, הגיעו אני זוכרת לבית אמא שלי וגם בעלי חזר, הוא ביקש סליחה. זהו.

ש. "את זוכרת איזה חבלות נגרמו לך?".

ת. "הידיים כל החלק של הידיים (מצביעה על מפרקים בידיים) היו ממש עם כאבים ואחרי זה נאלצתי לעשות פיזיותרפיה חזקה, היו לי כאבי פרקים אחרי תקופה ארוכה".

ש. "תפס בגרון והצמיד לקיר ומה קרה הלאה".

ת. הצמיד אותי לקיר, ניסיתי להתנגד, תפס אותי וזרק אותי על האמבטיה, בתוך האמבטיה, שפך עלי מים תוך שהוא תופס בגרון ושופך מים. כל הבגדים שלי היו רטובים. (מדגימה עם הידיים) כשביקש סליחה אמר שעשה את זה כדי להרגיע אותי (ע'21, ש'8-32).

בנוסף לאמור, סיפרה המתלוננת כי עד היום היא מקבלת טיפולים פסיכולוגיים ונוטלת כדורי הרגעה, כתוצאה מהאירועים וההתעללות של הנאשם כלפיה במהלך הנישואין וסכסוך הגירושין, ועד היום היא והילדה פוחדות מהנאשם.

בח"נ העידה כי שנה לאחר שהגישה את התלונה נגד הנאשם, הגיש הוא תלונה נגדה, במח"ש לגבי אירוע אחר. בעקבות אותה התלונה, נפתחו נגדה הליכי פיטורין מהמשטרה, והיא היתה מועמדת לפיטורין בחודש פברואר 2014. כשנשאלה מה היתה הסיבה לפיטורין, השיבה כי העניין בטיפול מחלקת משמעת ועתיד להיות מוגש ערר, לכן היא מעדיפה לא לפרט. יחד עם זאת, מסרה כי לא הוגש נגדה כל כתב אישום, אלא כיוון שהיתה מועמדת להארכת שירות ללא קביעות, הוחלט להודיע לה בשימוע על הכוונה שלא להאריך לה את החוזה.

לעניין האישום החמישי, עומתה עם הטענה לפיה הגיעה לבית החולים רק יומיים לאחר האירוע, והשיבה:

כשבעל שזה האיש היקר שלך, האבא של הילדה, מרים יד על האישה, בנוכחות התינוקת, שהיא בת 3 חודשים, ואני קיבלתי כזו טראומה פסיכולוגית וגם פזיולוגית ואני גם אם לתינוקת בת 3 חודשים, חודשיים יותר גרוע, שאני עדיין מניקה אותה, מן הסתם הייתי צריכה להתאושש. זה שוק וגם בושה וגם פחד, בושה שאצטרך לספר למה הגעתי בכלל למוקד, כי בעלי הרביץ לי, זה בושה, זה תסמונת אישה מוכה, אם אתה לא יודע מה זה. זה חיים ולא סיסמאות, זה חיים תחת פחד ובושות. זה כאב לי פיזית, הכאב הנפשי קצת ירד, נשאר כאב פיזי שהיה צריך לטפל בזה, כי יש לי לטפל בילדה (עמ' 24).

לעניין האישום הרביעי, טענה כי אצל בתם החלו להופיע הפסקות בפעימת הלב, והיא נזקקה לצנתור כבר בגיל 3. לטענתה, הבעיות החלו לאחר שהחלו להתגברו אירועי האלימות, ולאחר שהנאשם סטר לה, בעוד שעד גיל 3 הילדה היתה בסדר גמור. המתלוננת טענה כי אמו של הנאשם נכחה בעת האירוע והעדיפה להסתגר אחריו בחדרה (עמ' 26). היא אישרה שלא לקחה את הילדה לטיפול למרות שלטענתה נגרם לה סימן אדום בולט על הפנים, והסבירה שהיתה צריכה לצאת למשמרת בעבודה, לכן הרגיעה את הילדה, והשאירה אותה עם סבתה, אמו של הנאשם. לאחר אירוע זה, לא פנתה המתלוננת להגשת תלונה. לדבריה, לקח לה זמן לפתוח את הלב, בגלל הלחץ והבושה" (עמ' 26). בנוסף לכך, חששה לשלום בתה. המתלוננת הסבירה כי אמנם באירוע נשוא האישום השלישי, ביקשה ממפקדה שלא להגיע למשמרת, לאחר אירוע אלים שאירע בבית, אך הדבר נבע מכך שהנאשם נטל את מפתחות הרכב ולא היתה לה דרך להגיע לעבודה. בפעם הזו, היתה אפשרות להשאיר את הילדה עם הסבתא, והשעה היתה שעת ההשכבה לישון, לכן השאירה אותה.

בנוגע לאישום השלישי, נשאלה מדוע בהודעתה הראשונה הסתפקה באמירה קצרה על "הרמת יד", ולעומת זאת, בהודעה נוספת מסרה פרטים רבים, והשיבה כי מפני שהיא עובדת במשטרה, ומוכרת לכל הנוכחים, לא רצתה להיחשף.

על כך הוסיפה כי שיתפה את הקצין שלה, אך לא בכל הפרטים, אלא רק לעניין העובדה שהיא נתונה תחת פריז אלימות מצד בעלה (עמ' 29).

כמו כן, נשאלה האם נגרמו לה פציעות כתוצאה ממעשי התקיפה, והשיבה:

אני נפצעתי בנפש בוודאות, פיזית והכח הסבל הפיזי שלי על סף מאוד גבוה. מכות שהייתי מקבלת במשמרות מנרקומנים ועצורים ומעוכבים, יכול להיות שגם יותר חזקים מהמכה שקיבלתי באותו אירוע ספציפי של בעלי, אבל עובדה היא שזה בעלי שנותן לי מכות האלה, חוץ מזה שזה כואב פיזית, זה הרבה יותר כואב נפשית.

לעניין האישום הראשון, העידה כי כאשר איים עליה הנאשם כי אם תוציא את המחשב מהתקע "תהיה מלחמה", היא הבינה כי הוא בעצם יממש את האיומים שהטיח בה לאורך הדרך: "...ירצח אותי, יהרוג אותי, יגרום לכך שאני אאבד את מקום עבודתי ואכנס לאברבנאל ויחטוף את הילדה" (ע' 33, ש/26-25). כשנשאלה מדוע לא הזכירה בעבר את האיומים הללו, אלא רק כיום כשהיא מעידה בבית המשפט, השיבה כי יש עוד דברים רבים מעבר לזה שלא הזכירה. כמו כן, הנאשם דרש ממנה שתכתוב מכתב לתביעות (נ/1) בו היא מודיעה כי היא חוזרת מהתלונה והיא עשתה כן משום שאיים עליה כי יגיש נגדה תביעה במח"ש. לדבריה, הנאשם הפר את צו ההרחקה לא פעם, ובנוכחותו יצרה קשר עם אגף התביעות לאחר ששלחה את המכתב, כדי לוודא שהמכתב הגיע. במהלך החקירה הנגדית היתה המתלוננת נסערת לפרקים, ואף פרצה בבכי (עמ' 28 ש' 16).

עדות ס' י

העדה שהיא אמה של המתלוננת, העידה באמצעות מתורגמן לשפה הרוסית, בנוגע לאישום הראשון והחמישי. לדבריה לקחה את הבת מן הגן והתקשרה אל בתה. ברקע שמעה את המתלוננת מבקשת מן הנאשם להנמיך את הווליום בטלוויזיה, לא היתה תגובה והיא ביקשה שוב. העדה שמעה את הנאשם עונה "עכשיו תהיה מלחמה", ולאחר מכן ניסתה להתקשר מספר פעמים אך לא היתה תשובה, לכן תפסה מונית ובאה אל ביתה. העדה לא זכרה האם שמעה מן המתלוננת בטלפון מה אירע או שנודעו לה הפרטים רק לאחר הגעתה, אך בכל מקרה ראתה כי חלק מפניה של המתלוננת אדומים והיא אוחזת בראשה, והסבירה שהנאשם נתן לה מכה והיא נפגעה עם הראש בקיר (עמ' 46 ש' 3). עוד מסרה כי לא היתה זו הפעם הראשונה שבה שמעה מבתה על אלימות, אלא היה אירוע קודם כשהיתה בתם כבת חודשיים, ואז היו למתלוננת סימנים אדומים וכחולים באזור הצוואר.

בח"נ הבהירה העדה כי המתלוננת מסרה לה שהנאשם דחף אותה בפנים, והיא נחבלה מהקיר, והנאשם ברח כפי שעשה גם בעבר. כמו כן, עמדה על דעתה שראתה חבלה על פני המתלוננת. בנוסף, הבהירה כי ידוע לה על אירוע שבמהלכו שפך הנאשם מים על המתלוננת במקלחת וחנוק אותה, בשנת 2008. בעניין זה, העידה כי הגיעה למקום לאחר שהשכנים התקשרו אליה. לאחר יומיים לקחה את המתלוננת לבית החולים ושם חבשו אותה. לדבריה, צילמה את המתלוננת כשהיא חבושה, אך התמונות נעלמו. החבלות היו בפנים בראש ובידיים.

עדות קצין המשטרה שי ג'רסי

העד שהיה מפקדה של המתלוננת במשטרה, בשנת 2011, העיד בעניין האישום השלישי. לדבריו, רשם מזכר ביום

6.6.11, לבקשת החוקר שפנה אליו, ולפיו בליל שבת, כחודשיים קודם לכן, התקשרה אליו המתלוננת ומסרה שהיה לה אירוע בבית עם בעלה, הוא דחף אותה ויצא מן הבית, ואין לה מפתחות הרכב. בעקבות זאת, אמר לה שלא תגיע למשמרת, ושתזמין ניידת. העד מסר כי בעת ששירתה המתלוננת תחת פיקודו היתה תפקודה טוב, אך אין לו כל קשר אישי עמה ואינם משרתים יחדיו כיום.

עדות החוקרת פנינית גנון

העדה גבתה הודעת הנאשם ותייעדה התייחסותו לחשדות, ובין השאר רשמה תגובתו "זה טוב או לא טוב (צוחק)". לדבריה רשמה זאת לנוכח חריגות התגובה. העדה שללה קיומה של היכרות קודמת בינה לבין המתלוננת.

מטעם התביעה הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

דוח פעולה מיום 2.6.11 בשעה 17.28 (ת/1) - דווח כי נתקבלה תלונה על אירוע אלמ"ב, וכי המתלוננת מוסרת שבעלה החשוד, ברח מן הבית. בוצעו סריקות אחריו ברחובות הסמוכים, ובתחילה לא אותר הנאשם. המתלוננת שהתה בדירתה יחד עם שכנתה, שהצטרפה לסריקות. לבסוף, הנאשם נמצא כשהוא מתחת לבניין, וברח מפני השוטרים הבאים לעברו, לתוך הסמטאות. לבסוף נתפס, לאחר שהוזעקו כוחות עזר למקום, והוא הובא לתחנת המשטרה.

דוח פעולה ועיכוב מיום 2.6.11 בשעה 17.49 (ת/2) - מצוין כי בעקבות דיווח על אירוע אלמ"ב, הגיעה ניידת למקום, ופגשה במתלוננת שהיא שוטרת והיתה במדי משטרה. המתלוננת מסרה כי בעלה התרגז והכה אותה בחוזקה, לאחר שבקשה ממנו לכבות את המחשב. עורך הדוח מצוין כי לבקשתו, המתלוננת הרימה את שיערה מעל פניה, והראתה לו סימן אדום קל. השוטר החיל לחפש אחר הנאשם בקרבת כתובת בית המגורים. השוטר זיהה את הנאשם מחוץ לבניין. כאשר הבחין הנאשם כי שוטר מתבונן בו, החל לרוץ. ברגע זה החל מרדף, עד שהשוטר עצר את הנאשם. הנאשם אמר בתגובה: "זהו נמאס לי לברוח, לא רוצה לברוח יותר". עורך הדוח מצוין כי עוד בניידת מסרה המתלוננת כי זו לא הפעם הראשונה שהנאשם נוהג בה באלימות, ומרים עליה יד, וסוף סוף החליטה להתלונן.

תעודת חדר מיון מתאריך 10.3.08 (ת/3) - המתלוננת פנתה לקבלת טיפול, יומיים לאחר שהותקפה על ידי בעלה. המתלוננת טענה לאיבוד הכרה. בבדיקת אורטופד זוהו שטפי דם בשורשי כפות הידיים, בצילום לא נמצא ממצא גרמי. נעשתה חבישה אלסטית. בשיחה עם עו"ס מסרה המתלוננת שהותקפה לראשונה בידי בן זוגה.

הודעת הנאשם מיום 2.6.11 (ת/4) - הנאשם טען כי לא תקף מעולם את בת זוגו. כשנשאל האם ניסה לחנוק אותה חודשיים קודם לכן, השיב "לחנוק זה טוב או לא טוב (צוחק) לא היה". הנאשם טען כי הוא כבר חודשיים "יושב עם אצבע" ולא יכול לקום מהמיטה. כשנשאל האם תקף את בתו, השיב "אשתי מפגרת. איך אני יכול להרים יד על הבת שלי. בת שאני גידלתי אותה". לעניין אירועי אותו היום, הכחיש שמנע כניסת המתלוננת לדירה וטען שישן, ופתח את הדלת כשבאה עם הועד. בעניין האירוע נשוא האישום הראשון, טען כי אשתו עשתה פרובוקציה להרגיז אותו, והוא אמר לה שאין צורך בכך, ואם היא רוצה לישון כי יש לה משמרת לילה, הוא יכול לעזוב את הבית. בעקבות זה, היא ניתקה את המחשב, והוא יצא מהבית. אחרי שעה, הגיעה חמותו, והייתה בראשו ואמרה שתכניס אותו לכלא. הוא אישר כי בעת

הויכוח ביניהם היתה המתלוננת בשיחת טלפון, אולי עם אמה. הנאשם נשאל האם בני הזוג פתחו בהליך גירושין, והשיב כי ככל שידוע לו המתלוננת פתחה תיק לעניין זה, והייתה להם פגישה עם עובדת סוציאלית לצורך ניסיון השלמה. כשנשאל האם הוא מוכן לערוך עימות עם המתלוננת, השיב: "כן, רק איתך. אך למעשה, אם זה כך, אני לא מוכן לראות אותה. אני בארץ 9 שנים ונשוי 4 שנים אני אף פעם לא התעצבנתי על אלונה. אולי על בת שלי קצת. בעצם בטח שלא..".

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

הנאשם פתח ואמר כי הכל שקר ו"זה קרקס אחד גדול". קודם כל המתלוננת היתה פותחת תיקים פליליים אחד אחרי השני, ופתחה תביעה למזונות, וצו עיכוב יציאה מן הארץ.

לדבריו, המריבות החלו בשנת 2008, כשהיתה בתם תינוקת, והמתלוננת דרשה כי ייקח חופשת לידה במקומה, על מנת שתשוב לעבודה במשמרות במשטרה. הוא סירב לכך, כי "אמא צריכה לשבת עם הילדים ולא האבא" (עמ' 64 ש' 18). בעקבות הויכוח, המתלוננת עברה עם בתם, אל אמה מתחילת חודש מרץ ועד סופו. במהלך אותו חודש לא היה ביניהם קשר, כיוון שהוא עובד מ-6.00 עד 19.00 או 21.00. במהלך תקופת היעדרותה, התגורר עמו חברו סרגיי אלכסייב שהיה זקוק למקום מגורים.

הנאשם הכחיש כל קשר בין מצבה הרפואי של בתו, לבין הטענה שתקף אותה. לדבריו, קרו אירועים שבהם הילדה היתה מאבדת הכרה מאז שהיתה בת שנתיים, נערכו בדיקות רבות בבתי חולים, אך הרופאים לא מצאו הסבר.

לעניין האישום השלישי טען כי באותו מועד היה פצוע בשל תאונת עבודה, ושהה בחופשת מחלה מביטוח לאומי, למשך שנה וחצי. בתקופה זו היה הולך לטיפולים בכל יום, וקיבל תרופות רבות נגד כאבי ראש. הנאשם הכחיש את הטענה שסירב לסייע למתלוננת בבית וטען כי היה עושה הרבה מיזמתו ודווקא היא היתה עסוקה בעבודתה ולא עשתה בבית כלום, עד שנאלץ להיות גם אבא וגם אמא עבור הבת.

לעניין האישום הראשון, טען כי ביום האירוע, המתלוננת סתם מצאה סיבה והתעצבנה, וניתקה את המחשב, כששמע להנאתו מוסיקה קלאסית. הוא היה בתחתונים, לכן התלבש ויצא מהבית, כיוון שאי אפשר לדבר עם אשה עצבנית. אחרי 40 דקות הגיעה אמה במונית, והיכתה אותו. כעבור 10 דקות הגיעה משטרה והוא נעצר.

בנוגע לאישום השני, מסר כי אינו זוכר אירוע שכזה, אך בהמשך העיד כי אמנם צלצלו בפעמון וכשפתח ראה את המתלוננת ואת נ, השכנה. לאחר שהמתלוננת נכנסה, התחיל כל הבלאגן, והיא התווכחה אתו בענייניהם הכספיים.

הנאשם סיפר כי היה במאסר למשך 21 יום, כיוון שסירב לתת גט למתלוננת. בהמשך, ניתן צו הרחקה נגדו, והוא עבר לגור בחולון. מאז, המתלוננת מתקשרת לחבריו וטוענת בפניהם שהוא אלים, ואף הוציאה צו האוסר על יציאת בתם מן

הארץ עד גיל 18.

בח"נ הכחיש הנאשם שברח מהשוטרים והעיד כך (עמ' 70):

ש. למה ברכת מהשוטרים?

ת. לא ברחתי. הלכתי, קניתי סיגריות. בחזרה הגיעה אמא שלה.

ש. שני שוטרים אומרים שהם הגיעו אליך אמרת "די נמאס לי לברוח" למה אמרת את זה?

ת. כמה זמן אפשר לרוץ מהבעיות? אם זה בעיה רצינית, אם אישה לא רוצה אותי, בכללי, אם היא לא רוצה, איך אפשר לחיות איתה ביחד?

ש. שוטרים אומרים שרצת.

ת. אומרים אז?

ש. אתה אומר שרצת. אתה אומר שהיה מקרה, התנהלת נורא בסדר, היית רגוע, ניתקו לך את המוזיקה, יצאת מהבית ושני שוטרים אומרים שרצת, ברכת. ואמרת די נמאס לי לברוח. כן ברכת, כן רצת, אחרי שיצאת בשקט מהבית. תסביר.

ת. הסברתי לך, אסביר עוד פעם. אי אפשר לדבר עם שום אישה כשהיא עצבנית.

ש. אבל למה ברכת מהשוטרים?

ת. פחדתי.

ש. ממה יש לך לפחד? הרי לא עשית שום דבר.

ת. אז בגלל זה חזרתי.

ש. אתה בד"כ אדם שמדבר בנעימים? ברוגע? אתה רגוע?

ת. כן.

ש. אתה מדבר בנימוס, אתה מנומס?

ת. (מסתכל על עורך הדין).

הנאשם נשאל מדוע צחק בעת חקירתו, והשיב שלא הבין את המילה "לחנוק" שאמר לו החוקר. בהמשך, עמד על גרסתו לפיה א מנע כניסת המתלוננת הביתה באירוע נשוא האישום השני, ואינו יודע מדוע באה השכנה, אולי סתם עברה שם, כיוון שהיא גרה בקומה גבוהה מהם.

לעניין סימני החבלה שנראו על המתלוננת טען כי גם הוא היה יכול לגרום לעצמו סימנים והדגים כיצד הוא שורט את פניו בחוזקה (עמ' 72 ש' 26).

כשנשאל מדוע סירב לעימות, השיב שאינו מסרב אך אינו מוכן לראות את המתלוננת. מצד שני טען כי ביקש עימות בעצמו אך לא התקשרו אליו.

לשאלת בית המשפט אודות האישום הראשון, העיד כי בדרך כלל היה עוזב את הבית כשאשתו היתה צריכה לישון לפני משמרת, אך בקשתה שינמיך את המוסיקה היתה קפריזה שלה.

עדות נ א

העדה נשאלה אודות האירוע נשוא האישום השני וסיפרה כי פנתה אליה המתלוננת וביקשה שתבוא להעיד במשטרה, אך היא השיבה כי היא לא תשקר וראתה שהמתלוננת מצטערת כי אין לה מה להגיד עליו. כשבאה למשטרה אמרה שלא שמעה מריבות ביניהם.

לעניין האירוע, העידה כי היא משמשת כוועד הבית. המתלוננת פנתה אליה כששבה מן העבודה וביקשה שתיכנס איתה לדירתה, והיא חשבה שהמדובר בענייני הבניין, ונהסכימה. אחרי זה, ראתה שהמתלוננת מפעילה כעס, וחשה שאין זה מקומה, והלכה. בערב המתלוננת ביקשה ממנה לבוא למשטרה, ולהעיד את האמת על מה שהיה. העדה אישרה כי ניגשה לדלת עם המתלוננת. המתלוננת דפקה, הנאשם שאל מי זה, והמתלוננת השיבה "זה נ", ואז הנאשם פתח והן נכנסו יחד.

העדה נשאלה על היכרותה עם המתלוננת ואמרה שהיא אשה קשה ואוהבת לשקר, וכן אמרה לה כי תעשה הכל כדי שהנאשם יהיה בכלא.

בח"נ אישרה כי בחקירתה מסרה שהבינה כי היה ריב בין המתלוננת לנאשם, וזו האמת. כמו כן, אישרה כי המתלוננת לא הסבירה לה מדוע מבקשת ממנה לעלות עמה לביתה, אך הדבר לא נשמע לה מוזר, לאור יחסי השכנות הקרובים. בשלב זה אישרה כי היה לה מוזר לשמוע שהמתלוננת אמרה מעבר לדלת ש"זה נ" ולא נכנסה לבדה לביתה, וכן היה לה מוזר, שלא אמרה כי היא רוצה להיכנס, אלא נתלתה בכך שנ רוצה להיכנס, אך "צריך להכיר אותה, בגלל שאני מכירה אותה, זה לא היה לי מוזר" (עמ' 78).

עדות סרגי אלכסייב:

העד הוא חברו של הנאשם, ולדבריו התגורר עמו מתחילת מרץ 2008 ועד 26 לחודש. שעות העבודה שלו היו זהות לאלה של הנאשם. במהלך מגוריו שם, לא ראה את המתלוננת.

מטעם ההגנה הוגשו מסמכים רפואיים של בתו של הנאשם (נ/2), וכן הוגש המכתב ששלחה המתלוננת לתביעה בבקשה

לסגירת התיק (נ/1).

דין והכרעה

המתלוננת נחקרה ממושכות והעידה על כל אחד מן האירועים שבכתב האישום, כמפורט לעיל. במהלך עדותה, ניכר היה כי היא נתונה במצוקה עמוקה לרקע יחסיה עם הנאשם, ואופן סיומם. המתלוננת אף פרצה בבכי במהלך החקירה נגדית.

התרשמותי היא כי עדותה של המתלוננת היתה מהימנה. במהלך עדותה ניתן היה להתרשם באופן בולט כי מאז קרות האירועים, עברה תהליך של עיבוד והעצמה אישית, והיא הרבתה לתאר את תחושות הפחד, הבושה והזעזוע שנגרמו לה, ואת המקום הבלתי ראוי שבו הושמה על ידי הנאשם. אינני סבורה כי דבריה שחזרו על עצמם שוב ושוב בעניינים אלה, הפחיתו ממנהימנותה, אף אם נטתה מפעם לפעם להעצמת הרגשות, שכן ההתרשמות היא שכך היא חווה את הדברים. בנוסף, המתלוננת הסבירה כי תחושותיה הקשות נבעו בן השאר מן העובדה שחשה בושה וכישלון בהיותה קרבן אלימות, למרות שהיא עצמה משרתת כשוטרת.

לא מצאתי קיומן של סתירות פנימיות בגרסתה של המתלוננת, ודבריה נשמעו קוהרנטיים לחלוטין. אינני יכולה להתייחס לטענת הסנגור בסיכומיו, לפיהם נתגלו סתירות בין עדותה לבין אמרותיה בחקירה, שכן הודעותיה לא הוגשו מטעמו כראיה. בכל מקרה, גם מן השאלות הספורות שהפנה אל המתלוננת בעניין סתירות נטענות שכאלה, לא התרשמתי כי המדובר בפערים היורדים לשורשו של עניין.

אינני סבורה כי העובדה שהמתלוננת פנתה למשטרה בבקשה לסגירת התיק פוגמת במנהימנותה. הניסיון מלמד כי לא פעם פונות נפגעות עבירה בבקשות לסגירת התיק בשל דינמיקה ידועה ביחסי הזוג, ואין לעניין זה השפעה בבוא בית המשפט להכריע בדינו של הנאשם. מעבר לכך, יש לשים לב לכך שבמכתבה לא התכחשה לאמיתות תלונתה, אלא עתרה למתן הזדמנות לשיקום היחסים, חרף העובדה שהאירוע אירע כפי שמסרה בתחילה.

לצד האמור, אני סבורה כי כחלק מהעצמת האירועים השליכה המתלוננת על הנאשם את האשמה באשר לבעיות הרפואיות של בתם הקטנה, אף כי לא הובאה כל ראיה שכך הדבר. מטעם ההגנה הוגשו בעניין מצבה הרפואי של הבת, מסמכי סיכום מחלה משנת 2010, לאחר אחד ההתקפים שעברה. ממסמכים אלה עולה כי הבת הובאה לבית חולים, בשל התקף של Breath Holding אך הדבר לא הובהר עד תום, שכן המתלוננת העידה כי לאחר שנערך צנתור, לא עלה ממצא ברור, ואף הנאשם לא הבהיר את העניין. לא הוגשו לבית המשפט כל ראיות אחרות בעניין מצבה של הבת אז, או היום. בכל מקרה, באין כל ראיה לקיומו של קשר בין מצבה של הבת לבין התנהגות הנאשם, עלה הרושם שתליית אשם בו מצד המתלוננת לא היתה במקומה. יחד עם זאת, לאחר ששקלתי מכלול הראיות, אני סבורה כי אין באמור כדי לפגוע במנהימנות הראיות באשר למרבית האירועים נשוא כתב האישום, כפי שיפורט.

מנגד, עדות הנאשם לא הותירה רושם משכנע, בלשון המעטה. הנאשם הקפיד על לקוניות, והשיב תשובות קצרות

ולעתים אף ציניות לשאלות שהופנו אליו. תשובותיו לא סיפקו גרסה של ממש לכל אחד מן האישומים והוא סתר עצמו, כפי שיפורט. עדותו הותירה רושם של נוקשות.

להלן אסכם עמדתי באשר לכל אחד מן האישומים, לפי סדר התרחשותם בזמן:

לעניין האישום החמישי-

המתלוננת תיארה את האירוע, אך הוסיפה ותיארה עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום. לפי עדותה, הנאשם תקף אותה באופן חמור בהרבה מן המתואר בכתב האישום, בכך שתפס בגרונה והצמיד אותה לקיר, ואז זרק אותה לאמבטיה, תפס בגרונה ושפך עליה מים, עד שהיתה כולה רטובה, והיתה מעולפת או לכל הפחות חלף זמן עד שהתאוששה וקמה (להלן: הגרסה המחמירה). לדבריה, לא התלוננה לאחר האירוע וכשהתלוננה מסרה גרסה מתונה יותר, בשל רצונה לשמור על התא המשפחתי ובשל חששותיה כי הנאשם יזיק לה כפי שאיים לעשות.

למרות שהשמיעה גרסה השונה מלשון כתב האישום, נשמעה עדותה אמינה. היא זכרה את כל פרטי האירוע שהסעירה היום כאז, הסבירה מדוע האירוע ומועד התרחשותו זכורים לה היטב, ותיארה את הפגיעה הנפשית שנגרמה לה.

אילו היתה המתלוננת טוענת בעלמא כי חששה לחשוף כל העובדות, שמא הנאשם יזיק לה במקום עבודתה, ייתכן שהיה מקום לפקפק במהימנותו של נימוק זה, כהסבר לפער בין גרסתה המקורית לבין זו המחמירה. ואולם, מאחר שאין מחלוקת כי אמנם הנאשם התלונן נגדה במח"ש, מה שהוביל להליכי פיטורין שלה, מקבלת טענתה גוון מציאותי בעליל. לאור אלה, אינני סבורה כי הפער שבין לשון כתב האישום לבין תוכן עדותה, פוגם בה ולו במעט.

עדות המתלוננת גם נתמכת בתעודה רפואית ממועד המאוחר לאירוע ביומיים (ת/3). על פי התעודה, המתלוננת מסרה לרופאים ולעובדת הסוציאלית כי הותקפה לראשונה בידי בן זוגה. כמו כן, נמצאו חבלות בשורשי כפות ידיה, באופן המתיישב עם העדות. העובדה שעוד בסמוך לאחר קרות האירוע- בשנת 2008 מסרה לרופאים כי הותקפה בידי בן זוגה, מחזקת לטעמי את מהימנותה, שכן הדברים לא נאמרו אז בכוונה להפליל, שהרי לא הגישה כל תלונה לאחר המקרה, אלא בחלוף 3 שנים, לאחר שבוצעו העבירות המאוחרות. מכאן ניתן ללמוד כי הדברים נאמרו לרופאים, לפי תומה.

אמה של המתלוננת העידה כי ידוע לה שהמתלוננת הותקפה בידי הנאשם כשהיתה בתם כבת חודשיים, והיא עצמה הביאה אותה לטיפול הרפואי, שם נחבשו ידיה.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי הנאשם לא נחקר באזהרה בגין אישום זה, ואכן הדבר מעורר תמיהה. לכאורה, גם אם סיפרה המתלוננת על האירוע בשלב מאוחר יותר של חקירתה, ניתן היה לערוך השלמת חקירה בנקודה זו.

ואולם, לאחר ששקלתי בדבר, באתי לידי מסקנה שהעדר חקירה ספציפית אודות אירוע זה לא פגעה בהגנת הנאשם. בעת חקירתו הוזהר הנאשם בדבר החשד שנהג באלימות כלפי המתלוננת "בזמנים שונים" והכחיש זאת מכל וכל.

אזהרתו זו, די היה בה על מנת להבטיח כי הבין מה טיב החשדות נגדו, והבין את זכותו לשתוק. לא ניתן לטעון כי העדר אזהרה בגין כל אחד מן האירועים, היה בה כדי לשלול את חופשיות הרצון שלו או את טוהר ההליך הפלילי נגדו (ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מד"י (23.8.12). בנוסף, כידוע, אין לחשוד זכות קנויה להיות מוזהר תוך נקיבת סעיף עבירה כלשהו, אלא ראוי שהאזהרה תציג את עיקרו של המעשה המיוחס לו (קדמי, על הראיות 2009 חלק ראשון, עמ' 94), ודרישה זו נתמלאה בענייננו. בכל מקרה, יש לזכור כי הנאשם לא הודה בעבירה כלשהי בחקירתו, והתביעה אינה מבקשת לבסס את האישום מתוך הודעתו, אלא על בסיסן של ראיות אחרות. בנסיבות אלה, אינני סבורה כי נפל פגם ממשי בהודעה באופן שיש לו השלכה לצורך הכרעת הדין.

הנאשם הכחיש בעדותו את האירוע מכל וכל, אף כי אישר שבאותה תקופה היה בריב עם המתלוננת. טענתו היא כי במהלך חודש מרץ המתלוננת לא התגוררה כלל בביתם, אלא בבית אמה, לשם עברה לאחר מריבה, ואילו בביתם התגורר עמו חברו אלכסייב. לדעתי, אין משקל רב לעדות הנאשם וחברו בעניין זה, שכן הנאשם לא טרח לעמת את המתלוננת עם טענותיו אלה, ועל כן לא נתקבלה התייחסותה. בנוסף, אלכסיי אישר כי לא היה בבית כלל אלא בשעות הלילה החל מ-21.00, שאז סיים עבודתו. בכך אין כדי לשלול את האפשרות לכך שהעבירה בוצעה בהעדרו.

מכלול הראיות מעלה לדעתי כי הנאשם אמנם תקף את המתלוננת, לכל הפחות באופן המתואר בכתב האישום. לפיכך, והיות שעדות המתלוננת גם נתמכת בראיות מחזקות, אני סבורה כי התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר.

לעניין האישום הרביעי

המתלוננת העידה אודות כך שהנאשם תקף את בתם, אך יחד עם זאת נותר בליבי ספק מסוים באשר לראיות ממספר טעמים.

ראשית, המתלוננת העידה כי בעת האירוע נכחה בבית אמו של הנאשם, אשר ראתה את המתרחש אך העדיפה להסתגר בחדרה. לנוכח דבריה מתעוררת תמיהה על כי לא הובאה האם לעדות, ויש להסיק כי עדותה לא היתה תומכת בעדות המתלוננת, זאת בהתאם להלכה הנוהגת ((ע"פ 5019/09 חליווה נ' מד"י (20.8.13). התוצאה היא כי בנוגע לאישום זה נותרה גרסת המתלוננת ללא כל תמיכה, וכנגדה יש לשקול את העדר עדות האם, כאילו תמכה בגרסת הנאשם.

שנית, אני מקבלת את טענת הנאשם כי התנהלות המתלוננת לאחר האירוע, אינה מתיישבת עם עדותה בה שבה ותיארה עד כמה היתה שרויה בחרדה לשלומה ולשלום הבת, מפני הנאשם. אם אמנם תקף הנאשם באופן ממשי את הבת, לא ברור כיצד זה הסכימה המתלוננת להותירה בידי ובידי אמו, מיד לאחר מכן, ויצאה לעבודה.

שלישית, כאמור בראשית הדברים, התרשמותי היא כי המתלוננת נטתה להעצים את חומרת התנהגותו של הנאשם כלפי בתם, ואף הטילה עליו את האשמה בנוגע למצבה הרפואי, זאת ללא כל ביסוס ראיתי. לפיכך, נותר ספק שמא תיאור האירוע המדובר מפיה, אינו משקף את מה שאירע, לאשורו.

לנוכח האמור, אני סבורה כי נותר ספק סביר באשר לאישום זה.

לעניין האישום השלישי:

המתלוננת תיארה את האירוע, באופן קוהרנטי ומפורט. בעדותה מסרה כיצד תקף אותה הנאשם ואיים עליה.

עדות המתלוננת נתמכת בעדותו של העד ג'רסי, שהיה מפקדה במשטרה, ותיעד במזכר את העובדה שהתקשרה אליו וסיפרה שהותקפה על ידי הנאשם. כמו כן, מסרה לו כי הנאשם יצא מן הבית לאחר האירוע.

כפי שיפורט להלן בעניין האישום הראשון, ישנן ראיות טובות לכך שעזיבת הבית לאחר אירוע אלים, היא דפוס מוכר אצל הנאשם, ואף כשנעצר באירוע האחרון לאחר מרדף, אמר לשוטר שעיקב אותו "נמאס לי, אני לא רוצה לברוח יותר". לאור זאת, דעתי היא כי העובדה שהמתלוננת מסרה לג'רסי עוד אז, שכך עשה גם באותו אירוע, מחזקת את מהימנות גרסתה.

הנאשם מכחיש, וטוען כי בעת האירוע שהה בבית בשל חופשת מחלה, לאחר שנפצע בעבודה, והיה בטיפול רפואיים. מצד שני, טען כי המתלוננת לא היתה צריכה בכלל לבקש עזרתו בבית, אלא הוא עשה הכל מיזמתו, ושימש גם כאבא וגם כאמא.

אינני מוצאת בעדות הנאשם תוכן שיש בו כדי לסתור את גרסת המתלוננת או לעורר ספק של ממש לגביה. לא ברור מדוע מצא לנכון לפרט את מצבו הרפואי, למרות שאף לפי דבריו פציעתו לא הגבילה את תפקודו בבית, ולכן, יש להניח שלא מנעה ממנו לתקוף את המתלוננת.

לאור עדות המתלוננת המחוזקת בעדותו של ג'רסי, אני סבורה כי התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר.

לעניין האישום השני:

המתלוננת תיארה היטב כיצד התעמת עמה הנאשם כשהודיעה לו על רצונה לפתוח חשבון בנק עבור עצמה, בכך שתקף אותה ונעל את דלת הבית. לפי עדותה, לא יכלה להיכנס לתוך הבית כששבה, ולכן הזעיקה את השכנה נ, לעזרה.

הנאשם מכחיש את האירוע וטענתו היא כי המתלוננת יצאה, וכששבה דפקה בדלת ביחד עם נ, ושתייה נכנסו פנימה. לטענתו, רק לאחר מכן החלה מריבה בינו לבין המתלוננת. לחיזוק גרסתו הביא הנאשם לעדות את נ.

לדעתי, עדותה של נ שבאה לסייע לנאשם, תומכת דווקא בעמדת התביעה, שהרי עולה ממנה כי אמנם המתלוננת קראה לה ועלתה עמה לדירתה, וכן הודיעה לנאשם כי היא ממתינה עמה מעבר לדלת. נ אישרה כי התנהגות המתלוננת

היתה "מוזרה", ולא היה ברור לה מדוע לא נכנסה לביתה על ידי פתיחת הדלת, אלא נזקקה לכך שהנאשם יפתח עבורה. כמו כן, אישרה ש"מוזר" היה בעיניה כשאמרה המתלוננת לנאשם מעבר לדלת "זה נ" ולא מסרה לו שהיא עצמה (המתלוננת) רוצה להיכנס. מעדות זו עולה בבירור כי ההתנהלות שבין הנאשם לבין המתלוננת היתה "מוזרה" אף לעינה האובייקטיבית של נ, ובכך יש כדי לסתור את גרסת הנאשם, כאילו פתח את הדלת למתלוננת לפי תומו, מבלי שאירע דבר ביניהם לפני כן. אך ברור הוא כי אילו לא היתה מניעה לכניסתה של המתלוננת לביתה, לא היתה טורחת לפנות לעזרת השכנה באופן "מוזר" שכזה. יוצא אפוא, כי למרות שבדבריה ניסתה נ להשחיר את פני המתלוננת בפני בית המשפט, הרי תוכן עדותה באשר לאירוע עצמו, תומך לחלוטין בעדות המתלוננת.

מעבר לכך, על פי עדות נ, מיד עם כניסתו, החל עימות בין השניים, כשהמתלוננת "בכעס". גם עדות זו מתיישבת יותר עם האפשרות שהמדובר בהמשכו של עימות קודם, זאת בניגוד לטענת הנאשם לפיה פתח את הדלת לתומו, שהרי אילו אירע כטענתו, לא היתה כל סיבה לכך שיפרוץ עימות מיידי.

משמעות הדברים היא כי גרסת הנאשם המכחישה כל עימות בינו לבין המתלוננת קודם לכניסתה לדירה, אינה מתקבלת על הדעת, אלא סביר הרבה יותר שקדם לכך עימות כלשהו בינו לבין המתלוננת, עימות אשר הביא לכך שבחר לנעול את דלת הבית ולמנוע כניסת המתלוננת, ורק בעקבות הבנתו כי גם נ ממתינה מחוץ לדלת, נאות הוא לפתוח.

לאור האמור, ולאחר שקבעתי כי תיאור האירוע מפי הנאשם אינו מהימן, אני סבורה כי צירופן של עדויות המתלוננת ונ, די בו על מנת להוכיח את האישום השני מעבר לכל ספק סביר.

לעניין האישום הראשון:

אירוע זה התרחש שעות אחדות לאחר האירוע נשוא האישום השני, היינו: לאחר שעזבה נ את דירת הנאשם, והוא שהוביל למעצרו של הנאשם בסופו של דבר.

המתלוננת תיארה כיצד איים עליה הנאשם ותקף אותה, לאחר שדרשה כי ינמיך את המוסיקה ששמע, וזאת בעיצומה של שיחת טלפון שניהלה עם אמה. בעקבות האירוע, אזרה אומץ והזעיקה את המשטרה.

מנגד, הנאשם טוען כי לא אירע דבר, אלא שהמתלוננת התעצבנה עליו, ולכן התלבש ויצא מן הבית, כיוון ש"אי אפשר לדבר עם אישה עצבנית".

עדות המתלוננת מקבלת חיזוק מכיוונים שונים, בניגוד לגרסת הנאשם, שאינה משכנעת ונסתרת בראיות.

ראשית, על פי דו"ח הפעולה (ת/2), שנרשם על ידי השוטר שנזעק למקום, זיהה חבלה במצחה של המתלוננת, באופן התואם את התלונה.

שנית, אמה של המתלוננת העידה כי ניהלה עמה שיחת טלפון, שמעה את הנאשם אומר לה כי "עכשיו תהיה מלחמה", ואז לפתע לא שמעה יותר דבר, למרות שניסתה להתקשר מספר פעמים. בשלב זה, עלתה על מונית והגיעה מיד למקום. בנוסף, העידה כי ראתה שחלק מפניה של המתלוננת אדומים, והמתלוננת תיארה בפניה את שהתרחש. עדות האם לפיה נקטעה השיחה באיבה, מתיישבת עם טענת המתלוננת כי הטלפון נפל מידיה מעוצמת החבטה של הנאשם. העדות תומכת בגרסת המתלוננת הן לעניין האיומים והן לעניין התקיפה, וסותרת את טענת הנאשם, לפיה עזב את הבית ללא כל התעמתות עם המתלוננת.

שלישית, בעת שהגיעו השוטרים לא נכח הנאשם בבית, ולדברי המתלוננת ברח. ואמנם, על פי דו"חות השוטרים (ת/1-2), הנאשם ניסה להימלט מידיהם לאחר שהבחין בהם, והיה צורך במרדף בין סמטאות על מנת לעצרו. כשנעצר אמר: "נמאס לי לברוח...". התנהלות הנאשם לאחר האירוע מלמדת על תודעת אשם כבדה, שהרי מה לו לברוח אם לא עשה כל רע?

רביעית, בעדותו אודות אירוע זה הסתבך הנאשם בשקרים בכך שבתחילה הכחיש שברח מפני השוטרים, ורק לאחר שהוטח בו כי הוא עצמו אישר בפניהם שברח, מצא לו הסבר חדש לפיו ברח כיוון שפחד.

לאור מכלול הראיות, אני סבורה כי התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר.

סיכום

התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את האישומים פרט לאישום הרביעי.

לפיכך, אני מזכה את הנאשם מן העבירה שבאישום הרביעי מחמת הספק, ומרשיעה אותו ביתר העבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ה, 24 מרץ 2015, במעמד הצדדים